

BÉKEHARANG

✦ HITMÉLYITŐ, ERKÖLCSNEMESITŐ ÉS ALKOHOLELLENES LAP ✦
 ELŐFIZETÉSI DIJ EGY ÉVRE 2 P, AMERIKÁBAN 1 DOLLÁR, EGYES SZÁM 20 FILLÉR

Miért álltok itt?

Az volt a szokás keleten, hogy a munkanélküli kiállott a falu vagy város terére és ott várta be, amíg valaki munkát kínált neki. Ezt a képet használta fel Jézus, amikor az evangéliumban a szőlőmunkásokról szól hozzánk (Máté 20.) Munkanélküli minden időben volt, ne csodálkozzunk, ha ma igen sok van. De nem-e oka e nagy munkanélküliségnek az is, hogy még nagyobb az a lelki világban. Az Ur Jézus idejében is így volt. Munka van sok, de a munkás mégis kevés. És ennek oka ugyan mi lehet?

Jézus adja a munkát. Aki tehát nem ismeri Őt, az nem is láthatja a munkaalkalmat. Jézus azt kérdezi, miért álltok ott, vagyis miért nem dolgoztok? Ebből következik, hogy nem az ottállás, hanem a dolgozás a feladatunk. A keresztyén ember csak akkor lehet boldog, ha betölti hivatását. Vajjon nem azért üres az életünk és örömtelen, mert kényelemben és dologtalan állunk ott, ahelyett, hogy egész erőnkkel és szeretetünkkel munkálkodnánk.

Hallom az ellenvetést, hogy ma nem lehet dolgozni, mert más idők járnak, mint Jézus életében. Ma nehéz beszélni Jézusról, az üdvösségről, az örökéletéről. Ma munkát és kenyeret akarnak az emberek, semmi egyéb nem érdekli őket. Ne képzeljük, hogy ez valaha is másként volt. Eppen így vagyunk a mai nagy szegénységgel. Szegény is volt mindig. Nem ez a baj. Arra van szükség, hogy életünk olyan legyen, hogy abból üdvösség, békeség és erő áradjon környezetünkre.

Az Ur szőlőjében való munka áthatja egész életünket. Ennek van alárendelve életünkben minden egyéb. Nem a felesleges időnköt vagy pénzünköt állítjuk Jézus szolgálatába, hanem minden egyebet ezen szolgálattól tesszük függővé. Nem egészen világos előttünk, hogy első gondunknak kell lenni az Ur ügyének. De Jézustól megtanuljuk, hogy a magunk boldogságát megtaláljuk, ha felebarátunkért dolgozunk. Soha nagyobb örömet nem nyer ember, mint ha valakit boldoggá tud tenni. Jézus a legnagyobb dicsőség részesévé úgy lett, hogy a bűnös ember megmentéséért a legnagyobb gyalázat érte. Ez egy felette nagy titok, de boldog

az, aki megértette, hogy elsőbben kell keresni Isten országát, nem pedig a megmaradt időben vagy a felesleges pénzzel.

Csak az tud erről, aki önmagát ismeri. Aki tudja, valóban mi nélkül szükölködik az ember. Aki ismeri saját bűneit és tudja, hogy a bűn az ember megrontója. Aki másutt keresi a bajt, nem fogja megtalálni, de aki a bajt megismerte és Jézust hívja a beteghez, az meglátja azt a csodát, amely még ma is gyakran megtörténik. E beszéd régi módinak tetszik, de az emberi szívet csak Jézus gyógyíthatja meg. Nincsen más név, amely által üdvösség nyerhető volna.

Még valami. Sokan attól félnék, hogy ma talán nincsen meg az evangéliumnak régi ereje. Ez persze erőtlenné, bágyadtá teszi az embert. Mi használjon akkor? El kell veszni a bűnös embernek, ha idejében nem jön az orvosság. Már pedig hitetlenség és kételkedés a legnagyobb kerékkötői minden lelki munkának. A legtöbb helyen azért szünetel a munka, azért hanyatlik minden, mert a hitetlenség és kételkedés jutottak hatalomra.

Meg kell vizsgálnunk a magunk álláspontját. Ha nem hiszünk az evangélium erejében és diadalában, miért nevezzük magunkat hívő keresztyéneknek? Ha pedig hiszünk benne igazán, miért állunk itt és miért nézzük tétlenül az embereket szenvedni és a biztos halálba rohanni?

A példázat el akar oszlatni minden félreértést. Az Üdvözítő mindenkit munkába akar állítani. A munka olyan nagy, hogy mindenki számára akad elfoglaltság. Tehát nincs munkanélküli. De nincs alkalmatlan sem. Jézus olyan bölcsen intézi országá ügyeit, hogy senki sincs, aki búslakodhat. Mindenki számára van munka, van hely.

Csak még egyről kell megbizonyosodnunk. Az a hely, ahol vagyunk, az a hely-e, amelyre minket Jézus állított? Ha nem magunk választottuk a helyet, hanem a Mestert kértük meg arra, hogy minket a magunk helyére állítson, úgy bizonyára nem engedi meg, hogy henyélve töltsük el időnköt vagy, hogy úgy érezzük magunkat, mintha nem volna feladatunk. De a megismert feladat sem lehet oly nagy, hogy attól visszariadjunk.

Igy kérdezi Jézus tőlünk is, miért álltak itt dologtalanul? Munka van. A kegyelem naponkint megújul számunkra. Így csak egy baj lehet, az hogy nem hiszel Mestered erejében, sem szeretetében. Jézus téged szeret, de szeret minden bűnös embert is. Vajjon akarsz-e engedelmeskedni vagy azt akarod, hogy a reád eső munka elvégezetlenül maradjon és sokan, akiknek neked kellett volna megmutatni Jézust, Őt soha ne ismerjék meg? Adjunk számot önmagunknak e fontos kérdésekben, mert az Ur egykor számonkéri tőlünk a reánk bízott tántumot.

T.

ŐSZ IDŐBEN

Hogy ha szivednek ködös ősz-idődnek
Nehéz, ólmos esője permetez,
S az évek terhes fellegekké nőnek
Félő, nyugtalan, bánatos leszek.

Szivednek ajtaját magadra zárod
És szemed előtt egyre az lebeg,
Hogy ez a terhes, megvénhedt por-sátor
Im már pihenni készül, már öreg.

A félhomályu alkonyati percek,
Ólom-lábakon járnak csendesen,
Olajod fogytán, kicsiny mécsed serceg,
S valami fáj, kinez keservesen.

Ember!... Nem tudhatod, hová vezetnek
Ez őszi borus, szomorú napok.
Nem tudhatod, hogy mily közel lehetnek
A legutolsó kegy-pillanatok.

Ne késlekedj!... Ne várd a másik percet
Könyörgj, kiált, zokogva könnyesen,
Imádkozzál hittell S hidd el, hogy megadja
Ő átvezet a ködös völgyeken.

Elmulik akkor, hidd elmulik minden
Minden mi vén, mi bus volt azelőtt
S a megmaradt hátralevő idődben,
Ujjongva, vidáman követed Őt.

Ember! Nem késő még azért, hogy lázban
Lázad pirjában lemenő a nap.
Ha Jézusoddal mész az éjszakában
Örök fényel, rád örök nap virrad.

Dán Károly

Történet Abessziniából

Véres háboru kapcsán, az ujságok napról-napra az abessziniai eseményekkel vannak tele, Most mi is egy abessziniai történetet jegyzünk fel, amelyben azonban nem emberölő szerszámoknak, hanem az Ur Jézus iránti szeretetnek van a legnagyobb szerepe.

Flad misszionáriusról jegyezték fel ezen történetet, ki Abessziniában működött. Egy nap meg volt hiva Theodorus császárhoz ebédre. A császár nagyon szívesen fogadta és különös kitüntetésben részesítette. A misszionárius széke mögött egy öreg néger rabszolganő állott, aki Fladot kiszolgálta. Kezeivel a tálba nyult és amit abból kivett, azt a szájába tette. Megrágta, azután kivette és Fladnak a kezébe adta, hogy azt megegye. Ha Flad visszautasította volna ezt a kitüntető figyelmet, akkor a császárt magára haragította volna, ártott volna a misszió ügyének, sőt még a fejével is játszik. Épen azért megadással fogadta a rabnő kezéből a megrágott ételt és azt mondogatta magában: — No, öreg, nyeld le! — s lenyelte.

Ha kellemetlen megjegyzést röpitenek felénk az emberek, nagyon jó, ha Flad módjára mi is azt tudjuk néha mondani, nyeld le. Nagyon sok kellemetlenségtől megszabadulnánk és használnánk az Ur ügyének és a magunk lelkének.

Miért?

I. Móz. 4, 6-7

Két kérdés és egy rövid prédikáció ez az évezredekkel ezelőtt elhangzott ige, de mégis magában foglalja a mai keresztyéni élet kérdéseit és feleleteit. Miért gerjedtél haragra Kain? — kérdezi az Ur. Kaint az irigység és a féltékenység ingerelte haragra. Ma is hányan, ahelyett, hogy komolyan Istennek adnák át életüket, az irigység és a féltékenység haragjával sápasztják magukat. Ábel tiszta szívvvel bemutatott áldozata nem egy követendő példa gyanánt állott Kain előtt, hanem irigységet váltott ki. Hányan látják maguk előtt a keresztyéni életben a követendő példát, de hamis keresztyénségük, nem azok nyomán akar járni, hanem irigyl, leszektázza, s hitehagyottnak tartja.

Engedd, hogy megkérdézzem tőled, hogy miért szoktál haragra gerjedni? Vannak, akik a sors mostohasága miatt gerjednek haragra. Azt okolják, azt állítják oda bűnbaknak. Pedig hányan maguk okai szegénységüknek, mert nem becsülték meg azt, amit az Ur adott nekik s most haragsznak arra, aki boldogul, de annak törekvését nem látják. Haragsznak gyenge egészségük miatt, de hogy maguk teszik tönkre, arra nem is gondolnak. Hány iszákos, falánk haragszik, türelmetlen az élettel szemben, de nem jut eszébe, hogy maga az oka állapotának. Gondoljunk a túlzott sport áldozataira, kik szinte észrevétlenül lettek öngyilkosok, s harag-

ra gerjednek betegségünkben. Miért gerjeszt haragra? Mert testednek élsz, s lelki szemeiddel nem látod, hogy az Urnak mily célja van veled.

A másik fontos kérdés, hogy miért csüggesztet le fejedet? A héber fordítás szerint — beesett orcád. Mily sokan járnak lehorgasztott fejjel. Talán te is. A szomorúság testi kifejezése a lehorgasztott fej. A testi szenvedések, a lelki bánat, de főleg a bűn nem elég ok-e fejünket lecsüggeszteni? Méltó-e ez Isten gyermekéhez? Vajjon Kaint azért teremtette Isten, hogy csüggedt fejjel járjon? Bizonytalán nem és téged és engem sem.

A hívő mentes lehet az ugynevezett durva bűnöktől, a világ nem lát talán életében semmi kivételt, de még sem kap kedvet Jézust követni, mert nem örömet, hanem lehorgasztott főt lát és sópánkodó hangokat hall.

Csüggedt fej a reménytelenség kifejezője is. Rabok lehorgasztják fejüket, mert szabadságra nincs remény. De vajjon így van-e, ha Jézus a tied. Ezért olvassuk a zsidókhöz írt levélben: — A lecsüggesztett kezeket egyenesítsétek föl. Régen az imához föltartották a kezeket. A lecsüggesztett kéz az imalet halálát jelentette. Azért egyenesítsétek föl imára és ne csüggedjete.

Csüggedt fej a szégyen kifejezője. A bűn ólom sulyal nehezedik az emberre s lehuzza a fejét is. Erről van szó igénkben is. Kainnak fejét lehorgasztotta a bűn. S óh mi is mily sokszor járunk megöröbedten. Zsolt. 38-7. E zsoltárban még azt írja Dávid, hogy: — Nincs békesség csontjaimban vétkeim miatt! — Igen a bűn lehorgasztja a fejet és gyávává teszi a szívet, szégyenpirral festi az arcot, megdobogtatja a szívet, zavarossá teszi a tekintetet, bizonytalanná a szavakat, elhamarkodottá a cselekedetet s jaj annak, aki az ő bűnei tudatában nem tudja fejét lehajtani, hanem dacosan szembe száll Istennel, ahelyett, hogy megalázkodna. Ez még növeli a bajt. Óh csüggedt fejjel jöjjünk Jézushoz, ki egyedül veheti le a terhet és megtisztíthat. Talán te is ily szégyennel rakottan jársz? Óh halld szerető Atyád további szavait.

»Ha jót cselekszel, emelt fővel járhatsz«. Sokan azt gondolják, hogy az természetes. Pedig nem úgy van. Hányan cselekszenek jót és lehajtják fejüket a világ előtt, mintha szégyelnének Jézus tövise, keskeny köves s fájalmakkal fölhintett útján járni. Hányan szégyenlik, ha látják őket Isten igéjét olvasni, közösségbe menni. Sokan azt mondják, hogy nem kell azt mindenkinek látni. Az emberek mindent megkínálnak: portékát, üzletet, színházi előadást, csak a hitet akarják alszerénység ürügye alatt eltitkolni. Ha jót cselekszel, emelt fővel járhatsz. Vajjon mindenkor emelt fővel jársz-e, s bátran mersz-e az emberek szemébe nézni.

De még valamiről szó van itt. A bűn az ajtó előtt leselkedik. A házadban is, s lakásodban is, ott leselkedik, hogy beléphessen oda. És néha azután egy-egy barát, ismerős, rokon képében tanyát

is üt nálad. De a szived ajtajánál nem kevésbé leselkedik. Amikor tele vagy jószándékkal, vággyal, örömmel, amikor annyi szent cél lebeg szemeid előtt s komolyan veszed hitéletedet, óh a bűn, mint egy ölni kész rabló, ott leselkedik ajtód előtt s lesi, hogy bejuthasson hozzád. Te magad is látod és tudod, hogy mi az, ami ott ólálkodik, hogy elveszítsen, vagy talán már be is vonult oda, s gögös, diadalmas lakója szivednek. Mert rád van vágyódása. Téged akar elnyelni. Tudod magadról, ha valamire komoly vágyódásod van, mennyi áldozatot tudsz hozni azért. Nos látod a bűnnek is így van reád vágyódása. Kíván téged. Magáéva akar tenni. Rabul akar ejteni. Sőt, ha megvizsgáljuk életünket, azt látjuk, hogy rabul ejtett s úgy érezzük, hogy abból nincsen szabadulás. A nyelv, a szem, a fül, a kéz, érzékeink mily rabjai sokszor, nem Istennek, hanem a — bűnnek. Ezért kiált föl Pál apostol: — Óh én nyomorult ember! Kicsoda szabadít meg engem a halálnak e testéből? (Róm. 7, 24.)

Igy állott ott a bűn Kain szívének ajtaja előtt. Az irigység, a sértett hiúság bűne ott tanyázott, mert vágyódása volt Kain a, de szólt az Ur: — De te uralkodjál rajta. A legnehezebb uralom. A bűnön uralkodni. Legyünni, hogy ne rajtunk, hanem mi azon uralkodjunk. Mily dicső felhívás az uralkodásra. De ehhez hatalom kell. Hatalom nélkül nincs uralkodás. Nevetséges báb az az uralkodó, akinek nincs hatalom a kezébe s uralkodni akar.

Hitvány sereggel akar győzelmet aratni. Eleve elvesztett ütközet, ha a bűn fölött uralkodni akarok és látom a magam gyöngeségét. Már előre kitűzhetem a megadás zászlaját. De vajjon szerető Atyám lehetetlent kíván-e? Bizonytalán nem. Mert egyszerűen Fiában fölkinálja a győzelmet, amikor így szól az Ur Jézus: — Nekem adatott minden hatalom! — És ebből a hatalomból kínál, adni akar, reánk ruházza. Ezzel a hatalommal legyőzhetjük a bűnt. Uralkodhatunk rajta. Nem gyáva rabszolga, hanem diadalmas uralkodók lehetünk azon keresztül.

Óh kedves lélek, jöjj e királyságra. Ne gerjedj haragra, ne horgaszd le fejed, ne félj az ajtó előtt leselkedő büntől, hanem az reszkessen tőled. Nagyon szép, ha te nem félsz a sátántól, Jézus erejében bizva, hanem az a kérdés, hogy az fél-e tőled? Jézus névre reszket a gonosz. A tanítványok diadalmasan kiáltottak fel: — Még az ördögök is engedtek nekünk. — Vajha segítene az Ur, hogy te is e név által diadalmaskodni tudnál. (I. j.)

Aristotelest (görög bölcs, élt Kr. e. 384—322) egyszer megdorgálta valaki, hogy egy gonosz embernek alamizsnát adott. A bölcs így felelt:

— Én nem az ember viseletét, hanem szegénységét néztem és az embert néztem és adtam, mint embernek. E kötelesség, úgy hiszem, minden embert, ki a természetét becsüli, megillet, s kell, hogy szükséges időben a rosszakon is könyörüljünk, mert a rossz ember is idővel jó lehet.

Azokról, akik vándorolnak

Az apostol azt mondja, hogy ne hagyjuk el a magunk gyülekezetét és hozzá tesszi még: mint ahogy ez némelyeknek szokásuk. (Zsid. 10. 25.) Ugy látszik, hogy már akkor is voltak olyanok, akik a keresztyénséget úgy akarták kiélni, hogy gyülekezetről-gyülekezetre vándoroltak.

Napjainkban ez a vándorlás valósággal dühöng. Némely hívő úgy válogatja gyülekezetét, mint más az ingét. Vannak, akik a methodisták, holnap baptisták, aztán pünkösdiek, azután adventisták, aratók és nem tudom még mi minden.

De mi is készíti őket erre? Mert valami okának csak kell lennie.

Ha meghallgatjuk őket, hát nem csak egy, hanem számos okot is hoznak fel.

Az egyik irtózik minden szervezettől. A »szervezés« szó előtte pusztító utálatosságot. Ő »szabad« akar lenni. A hívőknek ez a fajtája különösen Németországban van elterjedve. Ezek sehol sincsenek és mindenütt ott vannak. Vasárnap délelőtt a methodistákhoz mennek, mert itt álitólag szépen prédikálnak. Délután a baptistákhoz járnak, mert ott szépen énekelnek. Olykor a quäckerekhez is elmennek »hallgató« órára. Az adventistáknál szeretik a vetítettképes előadásokat. És ebben az örök vándorlásukban tökéletesebben tartják magukat, mint másokat, akik még a »szervezet« járma alatt nyögnek.

De azok-e? Azt hiszem, hogy való igazat mondtott róluk az, aki így jellemezte őket: »olyanok, mint a darazsak. A darázs bekukkant minden virágba és szippant is egyet, de nem gyűjt«. Ezek a hívők mindenhová élvezni járnak, de nem gyűjtnek maguknak.

Mások »minden igazságot be akarnak tölteni« és ezért vándorolnak.

Rendszerint a gyermekkeresztelésnél kezdik az aggodalmaikat. Egyszer csak alá akarnak merítkézni. Ha ez meg van, akkor a lábmosás is kell. De van még a nyelveken szólás is, van még szombat és sok más egyéb is. És mind megkívánják, megfélelkeztetve, hogy az apostol azt mondja: »nem cselekedetből, hogy egyetlen test se kérkedjék«. És hogy az általuk vélt igazságot mind betölthessék, kénytelenek gyülekezetről gyülekezetre vándorolni; az utolsó állomás számukra a világ. Hogy némelyik ezen a téren mit teljesít, mutatja az, hogy az adventistáknál vagy nazarénusoknál akad, aki már háromszor, vagy négyszer is megkeresztelkedett. És ez nem rossz tréfa.

Ha a vándorlók jellemét megvizsgáljuk, kevés kivétellel azt tapasztaljuk, hogy a vándorlás igazi oka itt van elrejtve. Rendszerint vagy túlzottan ambiciózus, vagy összeférhetetlen, kényes természetűek.

Az ambiciózusok nagyszerű teljesítményre ké-

pesek. Buzgók, szorgalmasok, de elől akarnak járni, ők akarják az első hegedűt játszani. Ha az alázatosság útjaira utalják őket, akkor azt mondják: »már itt sem vagyok«. Bizony gyenge jellemek! És mennek más gyülekezetekbe, ahol rendszerint tárt karokkal várják őket míg nem elviselhetetlenké nem válnak ott is. Különösen a városi gyülekezetekben találunk ilyenekre.

Másik részük az összeférhetetlenek és kényes természetűek. Az összeférhetetleneknek senki sem elég hívő. Mindenkinek ismerik hibáját, csak a magukét nem, pedig az apostol azt is mondja: »mindenki a maga cselekedetét vizsgálja meg és akkor csakis önmagára nézve lesz dicsekedése és nem másra nézve«.

Mindenkit kiárnának, míg úgy nem járnának, mint az anekdótabeli prédikátor meg a felesége, akik igen tökéletesek voltak, olyannyira, hogy tökéletlen gyülekeleti tagjaikat mind kizárták s már csak ők ketten képviselték a gyülekezetet. Egyszer aztán ott ülnek a reggeli kávé mellett és megszólalt a prédikátor: »milyen jó, ha az ember olyan tökéletes, mint mi ketten! Bizony jóleső érzés, de ha jól meggondolom asszony, azt hiszem, hogy még téged is ki kellene zárnom«.

Aztán ott vannak a kényesek. Az egyik kőlegám azt mondja, hogy tojáskeresztények. És van a dologban valami. Az ember nem tudja, hogyan is bánják velük, hogy el ne törjenek, ki ne hulljanak a gyülekezetből. Ugy vagyunk velük, mint Rákóczi Bercsényivel. Rákóczi így szólt Bercsényihez: »Mond édes hívem, van-e arany, ezüst, amiért elhagynál?« Erre Bercsényi selymán így szólt: »Hal'od, te Fejedelem, aranyét, ezüstét nem, hanem esetleg kisé megsejtendél.« Elég egy nem tetsző szó, avagy tekintet és mennek más gyülekezetbe, hogy a gyülekezet kintadójává váljanak ott is.

De befejezem, mert a kellemetlen dolgokból nem jó sokat mondani. Amit mondtam, megszívlelés céljából mondtam. A szervezkedést nem a methodisták találták ki. A legnagyobb gyülekezet-szervező talentum Pál apostol volt, aki már véneket, diakonusokat, presbitereket rendelt a gyülekezetek élére, tehát egészségesen megszervezte őket. Én a szervezetleneknek csak azt mondhatom, hogy egyáltalában nem mozognak bibliai talajon.

Azoknak, akik az igazságot akarják betölteni, csak annyit mondhatok: Isten a Krisztusban való igazi életet és nem a lábmosást, nyelveken szólást, szombatot keresi rajtunk. Akinek nincsen élete és lelke az Ő lelkéből, az nem az Ővé, akárhányszor is keresztelték meg.

És a kényeseknek azt mondom: Legyetek férfiasak és erősek. Ne kívánjatok emberfeletti a hívőtől, hogy angyalok és tökéletesek legyenek. Ne felejtsetek, hogy a hívők hitük dacára csak emberek. És mutassuk keresztyén voltunkat abban, hogy egymás terhére, nehézségét elhordozzuk. És akkor nem fogjuk elhagyni a magunk gyülekezetét.

Löbel János

Bereában

II.

Csel. 17. 11—12.

Midőn a zsidók Tessalonikában az apostol igehirdetését hallották és látták, hogy mily benyomást keltett a hallgatókban, feldühödtek ellenük, elvetették az Igét, anélkül, hogy azt megvizsgálták volna. Bereában másképp történt. Jól lehet, az apostol szavai a zsidók előtt itt is új és meglepő volt, azért minden további nélkül nem vetették el, hanem kutatták és megvizsgálták az apostol szavait, vajjon egybehangzik-e az Irással? Azért mondja az Irás nemesebbeknek őket, mint a tessalonikabeli zsidókat.

Igen, ez valóban egy tisztességes érzületre mutat, ha valaki nem mindent elvet, hanem előbb kutat és vizsgálódik. Két veszedelem állhat elő, ha egy új mozgalom, vagy irányzat kezdődik. Az egyik, hogy minden új dolgot, minden további nélkül elvetnek, szilárdan meg lévén győződve, hogy csak az, ami régi, az a helyes és igaz, ami új, azt el kell dobnia. A másik veszedelem abban áll, ha az újat minden további nélkül elfogadják. Oly ujszerű s oly meggyőzően lép fel, hogy nem vizsgálják meg először és kérdik, hogy ki hozza azt, s vajjon aki hozza, jó-e, hanem egyszerűen elfogadják. Mily veszedelemben forognak ezek éppen úgy, mint azok, akik mindent elvetnek.

A zsidók ott, Bereában, e kettő között állottak, egy szerencsés középpontban. Ezek nem mondták: — Mert új, hát dobjuk el. — Azt sem mondták: — Vegyük át, ez valami új. — Hanem megvizsgálták a kérdést. Nem akarták Isten kegyelmét elvetni, noha az ujnak és szokatlannak is látszott előttük. És mi volt a mérték, amellyel megvizsgálták? Isten Igéje. Ez volt az egyeduralgó, amely előtt feltétlenül meghajoltak. Ha az tényleg az Irásban állott, amit Pál mondott, úgy feltétlenül el akarták fogadni; ha azonban nem egyezett a Bibliával, úgy nem kellett nekik. Teljes igyekezettel hallhatták az Igét. Nem szakították félbe a szónokot kiáltásokkal, hanem nyitott fülük volt.

Nem tanulunk itt ismét valamit? Mily gyakran mondja az Ur: — Kinek van füle a hallásra, hallja. Mily kevesen használják fülük: tényleg ekként. Mily kevéssé figyelnek Isten szavára. Az ujság fontosabb, mint Isten igéje. Valahol egy előadást tartanak, az mily fontos, azt kell hallani, de az Ur szava, az nem sürgős. Rádiót kell hallgatni, az a mához tartozik, de Isten igéje, az nem lényeges. Mijük volt ezeknek az embereknek Bereában? Halló fülük. És volt még valamijük. Nyitott szívük. Nemcsak fülükhöz, hanem szívükhöz is engedték az Ur szavát. Azzal tértek haza, hogy Isten igéje megmozgatta szívüket. Gondolkoztak a hallottak fölött. De még valami jobbat is tettek. Elővették a bibliát és kutattak abban, hogy tényleg úgy van-e, ahogy Pál eléjük állította a dolgokat. Ezt naponta tették. E kérdés rendkívül fon-

tos volt számukra. A boldogságukhoz tartozott. Pál megmondta a boldogság útját. Hinni az Atyának Jézusban való kinyilatkoztatásában és a Megváltó művében, melyet Jézus a kereszten szenvedett. Ha ez igaz, úgy a bibliában szó van róla. El voltak szánva ez uton járni, ha tényleg a bibliában áll. De éppen úgy elszánták magukat, hogy nem követik, ha az Irás nem említi. És most kutatnak. Egyedül és közösen. Olvasták Ésaías 53-ban, hol Istennek szolgája szól a szenvedő Bárányról. Ki nem nyitotta meg ajkát. Ez mindig érthetetlen volt nekik. Nem tudták a Messiás képét ezzel összeegyeztetni. Tényleg, e szavak szerint mintha a Messiásnak sok szenvedésen és nyomorúságon kellene átmenni. Erre egyáltalán nem gondoltak. És a történet az ércigyról, melyet Pál elbeszél, hogy Jézus maga az, ki magát adta érettünk és a bűnbak az engesztelési ünnepen szintén Őt példázza. Így ültek napról-napra a Biblia fölött és olvasták, kutatták és egybevetették. Tisztában akartak azzal lenni, hogy az az üdvösség útja, amit Pál prédikál. Ismét, mily sokat lehet a bereabeliektől tanulni. Miként áll ez a naponkénti kutatás és olvasás Isten igéjében, a hívőknél? Mily kötelességszerűen olvassák némelyek a bibliát. Megkérdezhetem tőled, hogyan állasz a bibliaolvasással? Naponta olvasod? És ha ezt teszed, teszed talán csak, hogy egy vallási kötelességet betölts, vagy azért, hogy az Urat engedd magadhoz szólni, s felvilágosítást kérj, belső életedhez. Mint a bereabeliek, úgy kell kutatva olvasni. Csak úgy származik áldás abból, csak úgy szól az Ur hozzánk a mi bibliaolvasásunknál.

Ha valaki egyszer egy körkérdést tenne fel a közösségekben, ki olvassa rendszeresen és naponta a bibliát, mi volna az eredmény? Félek, hogy sok hanyagság lenne nyilvánvalóvá. Ha mindenki, aki magát Isten gyermekének mondja, naponta szentelne időt a biblia olvasására, egész másnak kellene lenni a gyülekezetek állapotának, mert aki naponta olvassa bibliáját, az erősödik és növekszik belső ember szerint. A gyermekkori állapot, amelyben oly sokan állnak és állva maradnak, az annak a jele, hogy nem foglalkoznak naponta a bibliával. Meg vagyok győződve, hogy Isten gyülekezeteinek állapota egész más volna, ha Isten igéjét naponta imádkozva olvasnák.

Ahol úgy csinálnak, mint Bereában, ott gyümölcs terem, pompás gyümölcs. Miben állott e gyümölcs? — »Sokan hívének ő közülük, sőt az előkelő görög asszonyok és férfiak közül is nem kevesen.« — Isten igéje meggyőzte őket ez bizonyosságot tett. Elismerték, hogy akiről Mikeas, Zakariás, Ésaías szólt, az az Üdvözítő, kit Pál prédikál. A legkevésbé sem gondoltak arra, hogy belépjenek egy új felekezetbe, vagy szektáskodjanak, hanem meggyőződtek Jézusról. És az Ur Jézusban való hithez jutottak, mint Istenfiához, a világ Megváltójához. Igen, aki a bibliát vágyakozással és imádkozó lélekkel átkutatja, annak az Ur kinyilatkoztatja magát, az megismeri Őt, az

hithez jut és békéhez, az életet és boldogságot talál abban. Bár az Ur megmozdítaná lelkünket, hogy mint a bereaiak, naponta kutatnánk abban, s lennénk készséges hallgatók, kutatók, olvasók és alázatos cselekvők.

Modersohn után.

Rövid prédikáció:

Lene misszionárius Transvaalból írja: Mikor Reitfonteinből egy úrvacsorával egybekötött istentiszteletéről jöttem haza, Booyse Náthánt, legjobb segédemet az iskolában holtan találtam. Rheensterfonteinből jött át lóháton, hogy az istentisztelet megtartásában engem helyettesítsen. Egy éneket énekeltetett, imádkozott, elmondta a gyülekezettel a Hiszekegyet és így szólt: »Ma csak nagyon rövid prédikációm van, nevezetesen **fil. 3, 20**: »A mi országunk mennyekben van.« Erre megingott, kezeit még egyszer imára kulcsolta és ezt mondta: »Isten légy irgalmas nekem bűnösnek!« és az egész gyülekezet láttára összeesett és meghalt. Az előhívott orvos csak szivhüvést állapíthatott meg. Valóban, aki így hal meg, jól hal meg! Náthán az edendali munkában egy erő volt, olyan egyéniség, amelyre misszionáriusa mindenkor számíthatott, egy oorlamsi, aki minden őt ismerő fehér ember tiszteletét és megbecsülését bírta. Rheensterfonteinben az egész gyülekezet az ő munkájának gyümölcse volt. A temetés után a gyülekezet véne így szólt hozzám: »Mynheer, Náthán halála által Isten, a mi Urunk, olyan prédikációt tartott nekünk, aminőt még soha nem hallottunk.«

Orvosság az irigység ellen

Két fűszerkereskedő élt egymás közelében, akik gyűlölték egymást. Egyszer az egyik megtért, s egy napon így panaszkodott prédikátorának: — Irigység fog el mindíg, ha azt a szomszéd kereskedőt látom ott a közelemben. Mit csináljak ez ellen? — Ha valaki bejön, — felelte a prédikátor, — és olyan árut kér, amilyen nincsen, vagy kifogyott, akkor küldje azt a másik üzletbe. Meglátja, ez jó lesz.

— Nagyon nehéz dolgot kíván tőlem. Hiszen vevőimet mind elveszítem!

— Próbálja meg. S ha ezt megteszi, akkor egyszerismindenkorra megszabadul az irigységtől. A kereskedő szót fogadott. Ha olyan vevők jöttek az üzletébe, akiket nem tudott kiszolgálni, átküldte a szomszédjához. A szomszéd először csodálkozott, majd ő is ugyanugy tett és azokat a vevőket, akiket ő nem tudott kiszolgálni, átküldte ehhez. Így az irigység elvesztette erejét és lassanként, a legjobb barátok lettek.

Jó szándékról

»A pokolba vezető út jó szándékkal van kikövezve« mondja egy közmondás nem egészen helytelenül. De vajjon miért van ez úgy? Nemcsak az emberi szív ingatagsága vagy a bennünket minden oldalról körülvevő ellentétes befolyások nagysága miatt, hanem azért is, mert a mi »jó szándékaink« igen sokszor egyenesen keresztülvihetetlenek vagy nem időszerűek, vagy pedig valójában indokolhatlanok.

Aki az Ur vezetése alatt áll, annál nem így van ez. Az Ur nem vár el tőlünk olyasmit, ami vagy nem időszerű, vagy nincsen meg a hozzávaló erő és így keresztülvihetetlen. Ha készek vagyunk az Ur vezetése alá állani, lemondhatunk minden »elhatározásunk«-ról. Minden feladatunk folytatólagosan és a maga idejében jön, mint egy határozott és világos felszólítás az Urtól. Ezen feladatok teljesítése bennünket igazán előbbre visz az Ur és a mi célunk felé. Ezt Hosesás próféta oly szépen mondja (11, Hosesás 4): »A szeretetnek köteleivel vezetted. Tud-e az Ur téged is a szeretet köteleivel vezetni vagy pedig még mindig a magad elhatározásai vonszolnak és tesznek beteggé.

Dr. Hilty K., svájci professzor.

Az igazi keresztyén gazdagság

I. Kor. 3. 21.

Az apostol itt nem földi gazdagságot említ, hanem lelkieket. A földi gazdagságnak meg vannak a szeszélyei. Jézus azt mondta, hogy a gazdagok nehezen jutnak Isten országába. Egy tevé kenyében jut a túfokon át, mint egy gazdag a mennyországba. De volt s van kivétel. Ábrahámról, Salamonról, Jóbról azt olvassuk az Irásban, hogy gazdagok voltak és amellet jambor életet éltek és most is él bizonyára több gazdag, akik joggal nevezhetők keresztyéneknek és viszont. De ne ítélkezzünk fölöttük, hiszen az Ur nem néz az emberek személyére. A király, a koldus, az agg és ifju, különböző szín, beszéd és faj, az Urnál nem játszik szerepet. Mindet egyformán akarja szeretetében részesíteni. Ha azt kérdezzük, hogy az igazi Isten-gyermekének miben áll a gazdagsága, úgy erre a feleletet Isten igéjében találhatjuk meg.

Ez a gazdagság először is abban a bensőbb viszonyban áll, amelyben a lélek az Istennel van. A mindenható Isten és az égnek és földnek Teremtője, az ő szerető Atyja. Jézus ekként tanított imádkozni minket: — Mi Atyánk, ki vagy a mennyekben. — Isten mindenk felett az igazi Atya. És ez a benső viszony, az Istennek az atyai gondviselése és a keresztyén gyermeki lelkület, ez minden értéket felülmúl. Mily gazdagság!

Nagy gazdagság a bűn hatalma alól való menekülés. Nála a megbocsájtás:— Nincs már azoknak semmi kárkozásuk, akik Krisztusban van-

1935

nak. — Ki akarja Isten választottait kárhóztatni? Szabaddá lenni a büntől, mily gazdagság. Lincoln Abrahám három millió rabszolgát szabadított föl. De mi ehhez képest, hogy valaki a bün fogságából szabadul? Azért mondja Pál apostol, hogy akit a Fiu megszabadít, az bizonyly szabad.

E gazdagság abban is áll, hogy Isten gyermekeit mennyei Atyjuk vezetli és őrzli e földi életben. Veszedelem és tévedés fenyeget bennünket egész életünkön át a sirig. Óh, mily szükségünk van egy fáradhatatlan, hűséges vezetőre. — Te tanácsoddal igazgatsz engem (Zsolt. 73. 24.). — Én téged megigazítalak, s megmutatom az utat, melyen járnod kell, szemeim előtt vezetlek téged (Zsolt. 32. 8.). — Ilyen biztosítékot ad Isten övéinek. S vajjon mincse-e övéinek őrzőangyala? Péter apostolnak is volt ilyen angyala. (Csel. 12. 15.). Isten gondviselése gyakran titokteljes, de mindig igaz és jó. Az Ur angyala táborat jár az Őt félők körül és kíségtli azokat. (Zsolt. 34. 8.).

Óh, mily gazdagság az igazi jámborság. Minden a tiétek. Valóban lelki gazdagság. Az Ur szolgálatában a szív nyugalma, a lélek békéje e földön, az Ő szent kegyelmének hatalma és a Szent Lélek munkálkodása által, mily nagy gazdagság ez.

De a legfőbb gazdagság még előttünk áll. A mi tökéletes gazdagságunkat odafönt érjük el, ha mi azt már megkaptuk. Istennek atyai házában örökös javak várnak bennünket. Királyi gyermekek királyilag örökölnék. (I. Pét. 1. 3—4.). Koronát tesznek fejünkre, s kezünkbe kormánypálcát kapunk, Jézus Krisztushoz hasonlóvá lévén. Az Urnak megmentettei ujjongással jönnek elő, fájdalom és sóhaj elül. Öröm és béke osztályrészük. Milyen egy gazdagságl Igen, ez mind és még több, sokkal több lesz a miénk, mint amennyi szavakkal kifejezhető.

Kedves lélek, biztosítsd magadnak Isten gyermekeinek ezt a gazdagságát, az őszinte megtérés és a Jézus Krisztusban való gyermeki hit által. Csak nála található a kegyelem ezen gazdagsága. Még ma tedd ezt. E percben. A halogatás veszedelmes és lehetséges, hogy végül késő is lesz. De ha Isten gyermeke vagy, neked szól ez a vigasztaló ige. — Minden a tiétek. — És ekkor a te életedben egy új fejezet kezdődik, amely amely Jézus Krisztusban való békében és boldogságban telik el.

H I R E K

**Monjunk elébe hálaadással;
vigadozzunk neki zengedezéssel!**

Zsolt. 95. 2.

A zsoltár e fenti szavait különösképpen f. hó 13-án töltötte be a budapesti magyar gyülekezet, amikor ugyanis aratási hálaadó ünnepségt tartotta. Az áldozatra szánt adományokból, az

ifjúság készítette el a dusan megrakott és izléses asztalt, amelyen a legkülönbözőbb dolgokban gyönyörködletett a szemlélő. Volt ott baba, kosár, sok ennivaló, olajkép, még eleven nyuszi is, melyek mind értékesítésüket várták.

Délelőtt 11 órakor ünnepi istentisztelet volt, melynek során testvéreink az Ur asztalához is járultak. Délután pedig 6 órakor kezdődött — telt imaterem előtt — az ünnepély, melynek műsorán az igehirdetésen kívül, az ifjúsági gitárkar, az énekkar, hegedűszám, szavalatok és tagfölvétel szerepeltek. Adja az Ur, hogy az ugy anyagilag, mint erkölcsileg szépen sikerült ünnepélynek ne csak itt legyenek ilyen szemmel láthatóan kellemes emlékei és eredményei, hanem az örökkévalóság számára is megteremje a maga gyümölcsét, olyan lelkekben, kik teljesen odatették magukat az Ur oltárára.

Aratási hálaünnep Miskolcon. Október 13-án a miskolci gyülekezetnek szép ünnepe és hármass öröme volt. Az első, hogy e napon tarthatta aratási ünnepét. Már délelőtt a szokásos imaóra is emelkedett hangulatban folyt le, de különösen délután, a főünnepélynek igen gazdag programja volt. A nagy számmal összegyűlt hallgatóság örömmel gyönyörködött a szép szavalatokban, gitár- és énekkar számaiban, a sok különböző adományokban, melyek között még egy kis mosóteknő is volt. Ez is példázván, hogy mindennel lehet az Urnak szolgálni és oltárára helyezni, ha azt nyugodt lélekkel és jó szívvvel tudjuk tenni. A gyülekezet másik öröme az volt, hogy Tessényi-Jakob János superintendens testvér tartotta az ünnepi istentiszteletet; ami Miskolcon már nem újság, mert az élelmes miskolci prédikátor már évek óta kellő időben lefoglalja superintendens testvérünket az aratási ünnepre, aki egyébként nem is nagyon tiltakozik e gyengéd erőszak ellen. Jól érzi magát Miskolcon, amit különben nem csodálunk, ha ugy Miskolcon, mint környékén szépen fejlődő munkát látjuk és a testvérek vendégszeretetét ismerjük. A harmadik öröme az volt a gyülekezetnek, hogy az ünnepélyvel kapcsolatban kettős keresztelőt is tartottak. Az egyik Hadszits prédikátor tv. kislia, a másik Bartáné tv. kisleánya volt. Itt is éreztük, hogy mily áldás az, ugy a szülők, mint a gyülekezet számára, ha gyermekeinket ilyen módon is az Urnak szenteljük és ha holt tárgyak mellett szívünket és gyermekeinket — a legdrágább kincset, mit Isten reánk bizott — az Ő oltárára tehetjük.

Reformáció Emlékünnep. Az Országos Bethlen Gábor Szövetség, mint minden évben, a Magyar Kálvin Szövetség, az Országos Luther Szövetség, a Dávid Ferenc Egylet és az Országos Magyar Protestáns diákszövetség közreműködésével ez évben is megrendezi október hó 31-én a pesti Vigadó termeiben, a Deák-téri, a Szilágyi Dezső-téri és a Rákosszéki templomokban a Reformáció Emlékünnepét. Az ünnepélyeken protestáns egyházi és világi kiválóságaink szólnak fel. Felkéri az Országos Bethlen Gábor Szövetség ugy a budapesti, mint a vidéki protestáns egyházak és egyháztársadalmi

egyesületek vezetőit arra, hogy rendezzék meg október 31-én a Reformáció Emlékünnepét, továbbá, hogy a Reformáció Emlékünnepének hetében tartsanak összejöveteleket, közgyűléseket, presbiteri üléseket és hasonló megmozdulásokat, hogy ez a hét hivatva legyen kifejezni a protestáns társadalom országos megszervezettségét.

Szeptember 11-én délelőtt 10 órakor kötöttek a budakeszi község házában polgári házasságot Liebstöckl Jenő és Haszits Julianna. Délután öt órakor a kispesti methodista imateremben a gyülekezet és a vendégek jelenlétében fogadtak az Ur színe előtt egymásnak örök hűséget. Adja a jó Atya, hogy ezen szövetség áldást jelentsen számukra és hogy közös munkájuk örömet és békességet hozzon sokakra.

A középeurópai Centrál-konferencia, amelybe az öt németországi és a svájci évi konferenciák és az osztrák és a magyar missziói konferenciák küldtek képviselőket, szeptember hó 22—25-ig ülésezett Freudenstadtban, a Fekete-erdőben. Összesen negyvennyolc képviselő volt együtt, Nuelsen püspök ur elnökölte alatt. Jelen volt, mint vendég, még számos vezető egyéniség Németországból és Svájc-ból, ezenkívül még Stokholmból eljött Wade püspök is feleségével.

Néhány nagy horderejű határozatot hozott ez a konferencia. A legfontosabb talán az, hogy a jövőben az öt németországi konferencia külön Centrál-konferenciát fog alkotni és mint ilyen, külön püspököt választ majd területe számára. Svájc, Ausztria, Magyarország, Jugoszlávia és Bulgária, esetleg Olaszország és Északafrika továbbra is Nuelsen püspök ur felügyelete alatt maradnak.

A konferencián, mint vendégek, jelen voltak a bulgáriai és jugoszláviai vezetők, akik rövid szóbeli jelentést adtak munkájukról. Ezeket is nagy érdeklődéssel hallgatta meg a konferencia.

A brémai könyvkiadó hivatalunk és nagyszabású könyvüzletünk most ünnepelte meg hetvenöt éves jubileumát. Ezalatt a hosszú idő alatt sok-sok könyvet és traktátust adott ki ezen áldott ága a rémet methodizmusnak. Befolyása messze túlhaladja határainkat és így érthető, hogy Németországban minden oldalról elárasztják üdvözlésekkel. Mi a magunk részéről is szívből kívánjuk, hogy a jó Isten továbbra is gazdag áldását adja e nemes munkára.

Október 5-én katonai szolgálatra bevonult Budapestten Hecker Adám, a német gyülekezetünk vezetője. Távolléte alatt a gyülekezet ügyeit e lap szerkesztője fogja vezetni.

Szeptemberben hosszabb idő után ismét belépett a diakonisszánk sorába egy leány-testvérünk. Felhasználjuk ez alkalmat újabb felhívásra. Vannak mindenféle oly leánytestvéreink, akik boldogok lehetnének a diakonissza-szolgálatban. Így közelebbi információért a diakonissza munka vezetője nyújt mindazoknak, akik kérdéseikkel hozzá fordulnak. Egyben közöljük azt is, hogy Buder Eufra testvér, aki egykor főtestvére volt diakonisszáinknak, július közepén súlyos betegen a budakeszi Tábor diako-

nissza-szanatóriumunkba jött és azóta állapota örövendetesen megjavult. Az orvosok már megengedik neki, hogy kisebb sétákat tehessen. Szívből kívánjuk, hogy k. testvér mielőbb, teljesen felgyógyuljon és még áldott tevékenységet fejthessen ki.

Az ember szíve felmelegszik, ha olvas Móra Dionisioról, aki az evangéliumot a dzsungelben prédikálja. Nem küldte ki ember, hanem egy napon úgy érezte, hogy Isten nem azt akarja, hogy egy nagy külvárosban munkálkodjon, hanem menjen ki azok közé, akikkel senki sem törődik. Magával vitte öreg édesanyját és még egy apátlan családot, akiktől addig is gondoskodott. Rövid ideig igen súlyos helyzetben voltak, de az evangélium hamarosan megtermette első gyümölcseit. Így a megtértek hoztak nekik, akik életüket Istennek ajánlották fel, annyit, amennyire szükségük volt. Hamarosan egy darab erdőt kiirtottak számukra, amelyen mindenféle megtermett a konyha számára. A munka folyik tovább és Isten állandóan szaporítja azok számát, akik a sötétségből a csodálatos világra eljutnak.

SZERKESZTŐI ÜZENETEK

A prédikátor testvéreknek azt üzenem, hogy Hecker testvér bevonulása következtében még több munkát volt szabad vállalnom. De sokoldalú kötelességemre csak úgy tehetek majd eleget, ha úgy imádságaikkal, mint különösen a Békeharang számára irandó cikkeikkel támogatnak. Most, az őszi munka beálltával sokféle jelentésváló is akad, így mielőbb küldjenek be hozzánk alkalmas jelentéseket munkájukról. Isten gazdag áldását kívánom mindnyájuknak és szívélyes üdvözlötet küldök az összes testvéreknek.

Tekintettel arra, hogy még mindig nem sikerült rendezni a Békeharangnak, mint időszaki lapnak ügyét, valószínűleg e számon kívül csak még egy szám jelenhetik meg a folyó esztendőben. Kérem a kedves munkatársaimat, hogy összes közölnivalójukat és esetleges kívánságaikat erre való tekintettel velem mielőbb közölni sziveskedjenek.

A jövő esztendőben konferenciánk kora tavasszal lesz Budapestten. Így kívánatos volna, hogy mindent úgy intézzünk, hogy a konferenciára február végén adatainkkal és jelentéseinkkel készen legyünk. Májusban lesz a generál-konferencia, amely az egész európai munka számára elsőrangú fontossággal fog bírni. Szükséges tehát, hogy meglehetősen érdeklődéssel tekintsünk ama idők felé és imáinkban is gondoljunk ama fontos napokra.

Kiadó: Keresztyén Könyvesház korl. fel. Szövetkezet.

Budapest, VI., Felső Erdősor 5.

Megjelenik évente tízszer.

A szerkesztésért és kiadásért felelős

Tessényi-Jakob János.

Budapest, VI., Felső Erdősor 5. III. 28.

Nyomta: Faragó Imre könyvnyomdája Kispeszt, Üllői út 85 szám. Telefon: 46—9—41.